Οι νέοι ηθοποιοί είναι ωραίοι

Φρέσκοι κώδικες ερμηνείας από πολλά υποσχόμενους ερμηνευτές - **Κριτική Σπύρος Παγιατάκης**

Στη θεατρική περίοδο που –ακόμα δεν– τέλειωσε υπήρξε μία κρίση. Λέει. Ενδεχομένως μερικά εισπρακτικά νούμερα να μην υπήρξαν ικανοποιητικά.

Ομως, από την άλλη πάλι μεριά ο θεατρικός πληθωρισμός, τουλάχιστον σ' αριθμό αιθουσών και παραστάσεων, ασφαλώς έχει κι αυτός τη δική του σημασία. Το σημαντικό πάντως είναι κάτι άλλο:

Μόλις τώρα αρχίζει και ξεκαθαρίζει κάπως τούτη η θολή και μεταβατική περίοδος στην οποία βρισκόμαστε. Μία εποχή καμπύλης και στροφής η οποία γίνεται αντιληπτή λίγο πολύ στα πάντα.

Και στα κοινωνικο-πολιτικά μας αλλά και στα πολιτιστικά μας πράγματα.

Μέσα στις δυο-τρεις τελευταίες εβδομάδες έτυχε να δω μερικές από τις λεγόμενες «νεανικές» παραστάσεις με πολλές και καλές ευχάριστες εκπλήξεις.

Οι «Ερωτες»

Καταρχήν ήταν οι «Ερωτες» του αυστριακού Αρτουρ Σνίτσλερ, ένα ιμπρεσιονιστικό έργο γραμμένο το 1895, τότε δηλαδή που όταν δηλαδή οι αστικές τάξεις στην αυτοκρατορική Βιέννη χωρίζονταν ακόμα από καλοκαθορισμένα κοινωνικά σύνορα. Στο έργο ενας –μεγαλοαστόφοιτητής τα φτιάχνει με την Κριστίνε, μια κοπέλα μιας κάπως «κατώτερης» τάξης.

Εδώ με μια καλή μετάφραση –του Γιώργου Δεπάστα– πλαισιωμένη από τα νεο-εξπρεσιονιστικά σκηνικά που υποκλίνονται στη διακοσμητική ζωγραφική του Γκούσταβ Κλιμτ αλλά με σύγχρονα ρούχα (από την Ειρήνη Σαριμούτσου), η stacatto παράσταση που σκηνοθέτησε η Βίκυ Γεωργιάδου αποκάλυψε την ισχυρή προσωπικότητα μιας νεαρής Λένας Κιτσοπούλου στο ρόλο της Κριστίνε, η οποία και διατηρεί τελικά το πάνω χέρι στην ερωτική σχέση δίνοντας έτσι σύγχρονο αίμα στο έργο. Εστω κι αν πληρώσει με το δικό της. Τελικά αυτή είναι που θριαμβεύει. Ο κρυφός μισογυνισμός του Σνίτσλερ καταγγέλλεται κι αποκαλύπτεται κυρίως χάρη στην αξιοθαύμαστη Λένα Κιτσοπούλου. Φέροντας τη μόνιμη σφραγίδα της καλής ποιότητας των ερμηνευτών του Θεάτρου του Νότου και οι υπόλοιποι: Αννα Μάσχα, Ιερώνυμος Καλε-

Ο Χρήστος Λούλης και η Αλεξάνδρα Σακελαροπούλου στην «Ψευτοϋπηρέτρια» του Μαριβό από το ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας.

τσάνος, Αργύρης Ξάφης, Δέσποινα Κούρτη, Κώστας Μπερικόπουλος και Γιάννης Νταλιάνης.

Αν προλάβετε πηγαίνετε στο υπόγειο του θεάτρου της Οδού Κεφαλληνίας. Στο «Εξ' αίματος» του «άγριου ηθογράφου» από την Ιρλανδία, Μάρτιν Μακντόνα θα δείτε δύο νέους ηθοποιούς –τον Θανάση Δήμου και την Γιάννα Παπαγεωργίου– να δίνουν μία ουσιαστική σημασία στο τι μπορεί να διαφέρει η «παλιά» από μια «νέα» σχολή υποκριτικής. Στην πολύ ψιλοκεντημένη στις καθαρές λεπτομέρειές της σκηνοθεσία του Αλέξανδρου Μυλωνά, και σε ένα ταιριαστό στο έργο εικαστικό περιβάλλον, στο στυλ του Γερμανού Γιόζεφ Μπόις (Joseph Beuys) από τον Αγγελο Αγγελή (σκηνικά-κοστούμια) οι δύο αυτοί ηθοποιοί ανεβαίνουν κάποια σκαλοπάτια παραπέρα από τους άριστους μεν, πλην περσινού νατουραλισμού Ανέστη Κατούντη και Διονύση Ακτύπη.

Αλλά, πάλι, και οι δύο νέοι, η Εβίτα Ζημάλη και ο Ανδρέας Κοντόπουλος στο πειραματικό (; Τέλος πάντων!) «Βιομαγεία» σε κείμενα της Μαριάννας Καλμπάρη και στη σκηνοθεσία του Δημήτρη Λιγνάδη εντυπωσιάζουν. Ενα ξευγάρι νέων που κάνουν καλοστημένο χαβαλέ όλο κι όλο. Οπως ακριβώς θα το έκαναν μαθητές σε μια σχολική εκδρομή, για να σατιρίσουν τον περίγυρό τους. Ασφαλώς διασκεδαστικό.

Οπως διασκεδαστική ήταν και η σάτιρα πάνω στη Γκόλφω του Σπ. Περεσιάδη που μία ομάδα νέων ηθοποιών του ΚΘΒΕ έστησε πρόσφατα στο φουαγιέ της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών στη Θεσσαλονίκη. Εκεί η ευφάνταστη σκηνοθεσία ήταν ενός νερού ηθοποιού της Θεσσαλονίκης του Σίμου Κακάβα. Κι όσο για το «αστέρι-αποκάλυψη» της παράστασης η νεαρή Σίρμο Τεκέ, η οποία πρέπει να έχει αποφοιτήσει από τη δραματική σχολή του ΚΘΒΕ μόλις τα λίγα τελευταία χρόνια.

Η «Ψευτοϋπηρέτρια»

Νέο και μάλιστα λαμπερό και βραβευμένο (από την Ενωση Ελλήνων Θεατρικών και Μουσικών Κριτικών για τον «Ιωνα» του Ευριπίδη) άρα και καθιερωμένο πλέον «αστέρι» ο Χρήστος Λούλης που είδαμε πρόσφατα στην «Ψευτοϋπηρέτρια» του Μαριβό, σε μια ολιγοήμερη επίσκεψη του ΔΗΠΕΘΕ Πάτρας στην Αθήνα.

Με στοιχεία από τον Σταν Λόρελ μέχρι και από τον Τζέρι Λούις και με μία πέρα για πέρα σημερινή νεολαιίστικη συμπεριφορά ο Χρήστος Λούλης είναι συχνά πιο φλύαρος δίχως λόγια, παρά όταν έχει να πει μακροσκελή κείμενα. Ενας ηθοποιός με αναγνωρίσιμη προσωπικότητα που ταυτόχρονα εκφράζει και τη σημερινή γενιά του.

Ακόμα και σε μια κωμωδία των παρεξηγήσεων του 18ου αιώνα, τούτη την «Ψευτοϋπηρέτρια» του Μαριβό (σε μία μοναδική στην ευστροφία της μετάφραση του Γιάννη Βαρβέρη), όπου ως ο σαφέστατα ο αρνητικός χαρακτήρας του έργου, ανακαλύπτει ότι γάμος δεν σημαίνει απλώς εμπορικούς υπολογισμούς και χρήματα, ο Χρήστος Λούλης λάμπει ακόμα και μέσα στην κουτοπονηριά του Λέλο, δηλαδή του ρόλου του.

Βέβαια, καλοί και πολλά υποσχόμενοι οι νέοι, όμως «ο παλιός είν' αλλιώς». Και στη συγκεκριμένη περίπτωση ο παλιός είναι ένας από τους πλέον αξιόλογους –και ασφαλώς και πιο διαχρονικούς- θεατρανθρώπους μας: τον Βασίλη Παπαβασιλείου ο οποίος σκηνοθέτησε μ' ένα σατανικό χιούμορ αυτή την «Ψευτοϋπηρέτρια» κι έπαιξε με τον φιλοσοφημένο αέρα των σαιξπηρικών «τρελών» τον βασικό χαρακτήρα, τον υπηρέτη Τριβλέν.